Metodista
2008. OKTÓBER

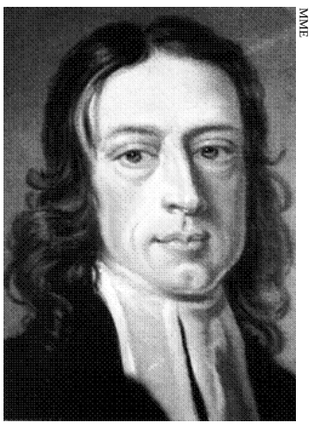
MME

„ONNAN TOVÁBBMENVE ÖSSZATALÁLKOZOTT JEHÓNÁDÁBBAL, RÉKÁB FIÁVAL. KÖSZÖNTÖTTE, ÉS AZT KÉRDEZTE TŐLE: OLYAN ŐSZINTE SZÍVVEL VAGY-E IRÁNTAM, AMILYEN ŐSZINTE SZÍVVEL VAGYOK ÉN TEIRÁNTAD? JÓNÁDÁB ÍGY FELELT: IGEN! HA IGEN – MONDTA JÉHÚ – ADD A KEZED!" (2KIR 10,15)

JOHN WESLEY ÉS A BIBLIA

Egyetemes egyház – az egymást segítő szeretetközösség

■ JOHN WESLEY

Akik óriási hátralékokat halmoztak föl ama tartozásukat illetően, hogy a szeretet minden embernek kijár, még azok is megengedik, hogy a királyi törvény: „Szeresd felebarátodat, mint magadat" magától értetődik mindazoknak, akik csak hallják. Éspedig nem a régi zelótáinak szánalmas magyarázata szerint, hogy tudniillik „szeresd felebarátodat", rokonodat, ismerősödet, barátodat, „és gyűlöld ellenségedet". Nem így. Hanem amiként Urunk hirdette volt: „Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket, hogy legyetek" – és az egész emberiség szemében annak lássatok – „mennyei Atyátoknak fiai, aki felhozza napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak".

EGYESÜLHET ISTEN ÖSSZES GYERMEKE, TEKINTET NÉLKÜL A KISEBB KÜLÖNBÖZŐSÉGEKRE

Ám az is bizonyos, hogy van egy sajátos szeretet, amellyel azoknak tartozunk, akik Istent szeretik. „A szentekben, akik a földön élnek, és a dicsőségesekben telik minden kedvem" – miként mondja Dávid. Egy nálánál nagyobb pedig ezt: „Új parancsolatot adok nektek: hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást". Ehhez a szeretethez ragaszkodik olya gyakran és nyomatékosan János apostol. „Ez az az üzenet", mint mondja, „amelyet kezdettől fogva hallottatok, hogy szeressük egymást". „Abból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életét adta értünk; ezért mi is tartozunk azzal", ha a szeretet erre szólítana fel bennünket, „hogy életünket adjuk testvéreinkért". Majd később: „Szeretteim, szeressük egymást, mert a szeretet Istentől van, aki pedig nem szeret, az nem ismerte meg az Istent, mert Isten szeretet". „Nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért. Szeretteim, ha így szeretett minket Isten, akkor mi is tartozunk azzal, hogy szeressük egymást".

Ezt minden ember helyesli. De gyakorolja mindenki? A mindennapok tapasztalata az ellenkezőjére vall. Hol vannak még a keresztyének is, akik „szeretik egymást, ahogyan erre a parancsolatot adott nekünk"? Mily sok akadály áll az útban! A két legnagyobb általános akadály ez: először is, hogy az emberek nem tudnak hasonlóképpen gondolkodni; másodszor pedig ennek következtében nem képesek hasonlóképpen élni, és életmódjuk kisebb-nagyobb dolgokban eltér érzéseik különbözőségének mértéke szerint.

Habár a vélemények vagy az istentiszteleti mód különbözősége meggátolhatja a teljes külső egységet, azért meg kell-e gátolnia a szívbeli egységet? Noha nem tudunk hasonlóképpen gondolkodni, azért nem szerethetünk-e hasonlóképpen? Nem lehetünk-e egyek szívünkben, noha nem vagyunk egy véleményen? Minden kétséget kizáróan lehetünk. Ebben egyesülhet Isten összes gyermeke, tekintet nélkül a kisebb különbözőségekre. Ha ezek megmaradnak is, ők attól még segíthetik egymást szeretetben és jó cselekedetekben.

John Wesley: Az egyetemes lelkület. XXXIX. Prédikáció.
In: Prédikációk III. 73-74. old. (Názáreti Egyház Alapítvány, 2007)

Épül a sátor

Tiszaliget a számok tükrében

■ Szili Anna irodavezető

TÁBORI EGYSZEREGY

Idén is lelkileg megerősödhettünk Tiszaligeten, találkozhattunk egymással és imádkozhattunk egymásért, az egyházunk szolgálatáért, a személyes vezetésért, a szolgálat örömééért, az Ige üzenetének tiszta továbbviteléért, megtérésekért, gyerekeinkért, fiataljainkért, élvezhettük az együttlét frissességét, üdeségét, a gyerekek éneklését, vidámságát, a családi vetélkedőt, a sportolás örömét, együttgondolkodhattunk a fórumokon, fizikailag is kipihenhettük magunkat és még hosszan sorolhatnám.

Az irodai munkatárs abban a jó helyzetben van, hogy az előkészítés során, a tábor hat napjában zajló lebonyolítás színessége után az utómunkálatokhoz tartozó számadásban is részt vehet. Ezért most a legfontosabb költségvetési adatokon keresztül, a számok tükrében mutatom be a Családi táborunkat, melyben az „Ige testté lett, közöttünk lakott…” János evangéliumának üzenete vezetett bennünket.

Örültünk a szolnoki gyülekezetből az esti alkalmakra kilátogató testvéreken túl annak a 358 résztvevőnek, akiket az adminisztrációban is rögzítettünk az elszámolás céljából.

Hálásak vagyunk az „utánpótlás reménységéért”, a táborban a 0-15 évesek közül 94 gyermek, a 16-30 éves korosztályból pedig közel 70 fiatal gazdagította a „Családot”. A fiatalok fontos szerepet vállaltak a tábor lebonyolításában, az ének- és zeneszolgálatban, a dicsőítés vezetésében, az istentiszteleten a többi szolgálatban, a technika működtetésében, az esti evangélizációk utáni tartalmas programokban, mint például a MIX zenekari esten, a Taizéi imaesten, a teaház folyamatos működtetésében. Hordozzuk felelősséggel imádságainkban a ránk bízott gyermekeket, fiatalokat, hogy Isten szeretete egyre gazdagabban működhessen bennük és általuk.

A felnőtt (31-60 éves) korosztályt 167 testvér képviselte, közülük kaptuk meg a tartalmi felelősöket, lebonyolítók jelentős részét. A 61 év feletti testvéreink közül 27-en tudtak részt venni a táborban. Szükség van az ő jelenlétükre, hiszen a „család” fontos tagjai ők mindannyiunk számára. Örülünk, hogy a roma testvéreink közül 59-en el tudtak jönni Tiszaligetre az alsózsolcai gyülekezetből, Kürtöspusztáról, a Dombóvári körzetből, Pécsről.

Kedves Olvasó, talán nem is gondolja/gondolod, hogy a hat napos Családi tábor lebonyolításához 4 millió forintra volt szükség, melynek kb. 80%-át a szállás és étke-

IMPRESSZUM

Kiadja: a Magyarországi Metodista Egyház ■ Felelős kiadó: Csernák István szuperintendens ■ Főszerkesztő: Khaled A. László ■ Rovatszerkesztők: Hecker Héla – ÜZENET, Hecker Róbert – MISSZIÓ, Khaled A. László – RÓLUNK SZÓLVA, Lakatos Judit – MÚLTKOR, Pásztor Zoltán – AKTUÁLIS, Pásztor Zsófia – GYÜLEKEZET, Kovács Csilla – GYEREKSAROK, Szuhánszki János – 24. DIMENZIÓ, Szuhánszky T. Gábor – TEOLÓGIA, Sztupkainé Pál Zsuzsanna – NŐKRŐL NŐKNEK ■ Nyomdai munkálatok: ADUPRINT ■ ISSN 1588-1911 ■ A lap megvásárolható az egyház gyülekezeteiben, illetve megrendelhető a szerkesztőségből. ■ Szerkesztőség: 1032 Budapest, Kiscelli u. 73. ■ Tel./Fax: +36-1/250-1536, +36-1/250-1849 ■ E-mail: hivatal@metodista.hu ■ Egy szám ára: 300 Ft ■ Megjelenik negyedévente. ■ Címlap: Csontos Ivett – A sátorban

Sátoros ünnep

MME

zés költsége tette ki. A 20% kiadás-rész pedig az előkészítés, a szervezés, az énekfüzetek, a névkitűzők, a képeslapok, a gyermekfoglalkozások kiadásai, az útiköltség térítések, a vendégek étkeztetése, az ajándékok költsége, stb. jelentette.

A teljes kiadás finanszírozásából a három nagy bevételi forrást részletezem. Az egyik a résztvevők befizetései (csak a szállás és étkezési költség fizetéséhez) 1,8 millió forint. A másik lényeges forrás a külföldi metodista testvérek adakozásából a Püspöki Iroda 1,6 millió forintos támogatása volt. A harmadik nagy anyagi segítség pedig kimondottan a roma résztvevők felé irányult: a Fonds Missziós Alapból (szintén a Püspöki Irodán keresztül) és a magyar állami roma pályázatból (az Oktatási és Kulturális Minisztériumtól) származó, együttesen 573 ezer forint. A németországi sátormisszió által rendelkezésünkre bocsátott nagy sátor kiadása meg sem jelenik a költségvetésünkben, mivel a használatot teljesen ajándékba kaptuk helybe hozva és elszállítva, sátormesterrel együtt. (Erről nincs pontos információm, de az értéke megközelítheti a 2 millió forintot.) A Sátormisszió számára a vasárnapi istentiszteleten 131 ezer forint hálaadomány gyűlt össze, melyet továbbítottunk köszönetünkkel együtt Németországba.

A bazár asztalról történő értékesítés bevételekén 102 ezer forint jött össze, amely a miskolci új templom építését szolgálja, a pénz elkülönítése megtörtént. Köszönjük a Női Bizottságnak, hogy a bazár szolgálatot idén is kézben tartották, gondoskodtak árulni való sokféle, szép és finom dolgokról (szolnoki házi sütemények!) és fáradságukat nem kímélve, szabad perceiket feláldozva helyt álltak.

Mire valók a „száraz” számok? Arra, hogy az Isten dicsőségét ezen keresztül is meglássuk és hála fakadjon bennünk a szerető Atyánk felé. Mindent köszönünk Urunk, Istenünk!!!

CSENDES PERCEK

Áhítatok minden napra!

Felekezetközi, nemzetek közötti kiadvány, 77 kiadásban, 44 nyelven.
Személyes bizonyságtételek, imádságok az év minden napjára,
melyeket valamennyi földrészen több mint hatezren olvasnak!
Kapcsolódjon be Ön is!

Megrendelés:

MAGYARORSZÁGI METODISTA EGYHÁZ
1032 BUDAPEST, KISCELLI U. 73. TEL.: 061/250-1849

Internetes elérhetőség:

WWW.CSENDESPERCEK.HU
WWW.UPPERROOM.ORG

Tábor több generációnak

Kapcsolatépítés – Kapcsolatom Istennel, emberekkel, önmagammal

■ SCHAUERMANN HENRIKNÉ

KAPCSOLAT
&
TEREMTÉS

Ez volt a tiszaligeti női program témája a 2008-as családi táborban. A délelőtti szemináriumok mindenki számára nyitottak voltak. A téma feldolgozása interaktiv beszélgetés keretében történt, többféle megközelítéssel azt kerestük, hogyan is építhetjük kapcsolatainkat Istennel,az emberekkel, és önmagunkkal.

Van, aki könnyen tud kapcsolatot építeni, olyan adottságai vannak, amelyek segítik ebben, pl. beszédes, szeretetreméltó, kedves, stb. Az igazi kapcsolatteremtéshez elsősorban arra van szükség, hogy helyet készítsünk önmagunkban ahhoz, hogy azt mások betölthessék. Ma a kapcsolatépítés szép példái helyett gyakran azzal találkozunk, hogy kapcsolatok széthullanak, házasságok felbomlanak, emberek úgy élnek egymás mellett, hogy nincsenek beszélő viszonyban, nincsen közöttük összetartó erő.

Jézus életében tökéletes harmóniában volt az, ahogyan kapcsolatban volt Istennel és az emberekkel. A hegytetőn vagy a pusztában, teljesen egyedül, csak az Atyával volt kapcsolatban. Íly módon megerősödve ment aztán az emberek közé, hogy ezt az erőt továbbadja.

Ha emberekkel akarunk kapcsolatot építeni, meg kell tanulni meglátni, észrevenni a másikat. Ma inkább bizalmatlanok vagyunk, vagy nem akarunk beleavatkozni mások dolgaiba, nem vagyunk nyitottak, befogadóak. Pedig olyan terheket cipelnek ma sokan, hogy majd beleszakadnak. Nagy szükség lenne olyan emberekre, akik időt tudnak szánni a másikra, és befogadják, meghallgatják őket.

Olyan csodálatos, ahogyan Jézus a samáriai asszonnyal tudott beszélgetni, közbeszólás nélkül hallgatta meg és a beszélgetés végére ennek az asszonynak megváltozott az élete. Vagy ahogyan a vérfolyásos asszonyt hallgatta az Úr Jézus, aki elmondott neki „mindent – igazán”.

Elhangzott egy kis példa is a téma illusztrálására: „A pók leereszkedett a fa ágáról, és a bokor tetején megszőtte hálóját. Amikor látta milyen takaros kis háló kerekedett, elégedetten csinosította. Levágta a felesleges szálvégeket... Egyszer csak felnézett - ez a hosszú szál a fa ágáról, ez is felesleges - gondolta. Egyetlen mozdulattal elnyeste, és meglepetten érzékelte, hogy ráborult az egész háló. Az az egy szál tartotta addig az egészet.”

Ez a kis tanmese egyszerűen rajzolja meg az ember képét a pók példájában, azt az állapotot, amelyben az ember vergődik. Elvágta a felfelé tartó szálat, az Istennel való kapcsolat szálát, és ennek következtében tehetetlenül vergődik. Az ember küszködésének oka, az Istennel való kapcsolat hiánya. Isten azonban „úgy szerette a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta...” Visszaadta a vele való közösség ajándékát.

Ahhoz, hogy Istennel és az emberekkel való kapcsolatunkat ápoljuk, szükség van arra, hogy gondolatainkat, örömeinket megbeszéljük. A kommunikáció hiánya rombolja a kapcsolatokat. A családtagok órákon át ott ülnek a televízió előtt és nem beszél-

Próba a gyermekelőadásra

beszélgetnek. A gyerekek is naponta több órát töltenek a képernyő előtt, onnan merítenek példát, hogyan építsék kapcsolataikat. Az Istennel való kapcsolathoz csendre van szükség, imádságra, kommunikációra, arra, hogy az imádságunk ne csak kérés legyen, hanem adás-vétel sorozat, amikor úgy elcsendesedünk az ige fölött, hogy hagyjuk, hogy megragadjon az Isten, hogy szóljon az Igén keresztül.

Ma minden a szeretetről beszél, a szeretet után kiált, az ember szívében a legmélyebb vágy, hogy szerethessen és hogy szeressék. Az Ökumenikus Szeretetszolgálat plakátját sokan ismerjük: „Szeretetéhség...” – egy mézeskalácsszívből, egy harapás másnak. Ha a világ éhezőire gondolunk, megdöbbentő, hogy milliók pusztulnak éhen. De a belső, lelki szeretetéhség még öldöklőbb, mert szétrombolja az emberiséget. Igen, gyakran az ember nem tud szeretni. Azt hiszi, hogy szeret, pedig csak önmagát szereti. A görög nyelvnek négy szava van a szeretet kifejezésére.

Az Isten szeretete „agape” szeretet. Szeretet, amely nem értékel. „Úgy szeretlek, amint vagy.” Ezt a szeretetet kell továbbadnunk az emberek közötti kapcsolatunkba - szeretlek, mert téged kaptalak, mert rád van szükségem, és neked pedig rám van szükséged.

TELJES JOGÚ CSAPATTAG

„Úgy éreztem, haza érkeztem”

■ Hecker Kristóf

Azt hiszem, a Metodista újság olvasóinak nem nagyon kell bemutatkoznom. Aki személyesen nem ismer, név alapján be tud azonosítani. Röviden: metodista vagyok születésem óta. Mint minden „rendes” metodista gyerek, eljártam az ifitáborokba Kaposszekcsőre, de mióta Tiszaliget indult, csak ritkán, egy-egy napra mentem, tartósan nem vettem részt a rendezvényeken.

Az idén azonban megváltozott az életem. Isten végre teljesen elért a szívemhez, felbolygatta „langyos” keresztény életemet. Eldöntöttem, hogy teljesen neki szánom az életemet, és ahol tudok, szolgálatot vállalok. Mikor közeledett a tábor időpontja, nem volt már több kibúvó, de nem is volt rá szükség. Számomra már magától értetődő volt, hogy nemcsak, hogy el fogok menni a családi táborba, de aktív részt is vállalok benne. A gyerekmunkában és a zenei szolgálatban kaptam feladatokat. Lehet, hogy önzően hangzik, de nagyon élveztem.

A tábor teljes programja is nagyon tetszett. Az előadások, igehirdetések, beszélgetések mind nagyon sokat adtak, megerősítettek. Az esti lehetőségeknek is nagyon örültem: a koncertek, a teaház mind színesítették a programot. Nagyon sokat jelentett nekem az, hogy teljes jogú és szeretett tagja voltam újra a csapatnak, és olyanokkal is együtt énekeltünk, imádkoztunk, akikkel azelőtt sosem találkoztam. Úgy éreztem, haza érkeztem.

Mit mesélnének 20 év múlva?

A program részeként vállalt szolgálat mellett indítottam egy új munkairányzatot, amit manapság környezeti nevelésként emlegetnek, és tulajdonképpen nem más, mint természetismeret testközelből. Kicsit kapkodva sikerült a szervezés, nem volt megfelelően előkészítve, de azt hiszem, hogy az a pár gyerek és a hozzájuk kapcsolódó felnőttek nagyon élvezték a „bogarászást” a tiszaligeti mezőn. Jövőre is szeretném alternatív programként ezt a lehetőséget felajánlani az érdeklődőknek.

Talán néhányan most azt kérdezik, hogy miért is lenne fontos, hogy az egyház berkein belül ilyen „zöldségekkel” foglalkozzunk. Sokkal fontosabb szerepünk van a világban ennél. Én – bizonyára a „beütésem” miatt is – úgy vélem, hogy igenis feladatunk a teremtett világ iránti felelősségünk tudatosítása a természet szépségeinek megismerése révén. Kedvenc ide vonatkozó igeversem: „És fogta az ÚRisten az embert, elhelyezte az Éden kertjében, *hogy azt művelje és őrizze.” (*1. Mózes 2, 15.)

Az első feladatot mondhatni túlteljesítettük, a második feladatra pedig nem fektetünk elég hangsúlyt. Az egyház fontos példamutató szerepet tölt be a társadalomban, és sok nyugat-európai országban ezt a szerepet a környezetvédelemre is értik már. Szeretném ezúton kérni a testvéreket, gondoljátok végig, miként tudnátok korszerűen szólva környezettudatosabban élni az életeteket, és ezzel is Isten dicsőségét hirdetni a világban.

KÉRDÉSEITEKKEL, ÖTLETEITEKKEL NYUGODTAN BOMBÁZZATOK A KRISTOFHECKER@GMAIL.COM E-MAIL CÍMEN.

Gyermektekintetek Tiszaligeten

■ SZTUPKAI KRISTÓF

SZEMPÁR OLVASÁS

Lehet, hogy különösen hat, de nem beszámolót szeretnék írni, hogy hogyan zajlottak a tiszaligeti Családos Táborunk gyermekprogramjai. Nem fejteném ki, hogy milyen nagy örömmel kezdtük meg a napokat három különböző korcsoportban; hogy az éneklések, barkácsolások hogyan színesítették a bibliai történeteket; mint ahogy arról sem számolnék be, hogy milyen áldásokat és örömöket élhettünk át az esti alkalmakon, ahol színdaraboktól kezdve, fizikai kísérleteken át a bibliai tanításokig, sok érdekes és izgalmas játékban lehetett részünk.

Gyermektekintetek. Inkább ezekről szeretnék szólni. Azokról a csillogó szempárokról, melyekkel a tini csoportban találkozhattunk, miközben egy-egy történetet mondtunk el nekik, esetleg beszélgettünk velük, vagy épp zenét hallgattunk.

Különös volt látni ezt a sok-sok ragyogó arcot, melyek mindegyike egy-egy önálló személyiséget rejt magában. Azon gondolkodtam, hogy felnőve vajon mi lesz belőlük? Mivé válnak majd? Milyen örömökkel és milyen nehézségekkel kell majd találkozniuk életük során? Eljátszadoztam a gondolattal, ha esetleg 15-20 év múlva csendesnapokat szerveznénk a számukra, akkor ki hogyan jönne el, és ki miről tudna beszámolni az életével kapcsolatban? Mit mesélnének a tiszaligeti táborokról? A jelenlegi álmaikból, vágyaikból mik valósulnak meg? A bizonytalansággal eltöltő kérdések mellett ezeket az arcokat figyelve, mégis egyfajta melegség töltött el, mert arra gondoltam, hogy

Szemekből olvasni

Isten mindnyájukat nagyon szereti és Jézus értük is meghalt. Ezzel egy olyan utat készített számukra, amely a vele való közösségben lesz teljes. Azt éreztem, hogy elsődleges feladatom ezt az Istentől készített utat megismertetni velük.

Nem „csupán" olyan tekintetekkel találkoztam – melyek bár különösen ragyogtak és sugároztak – , de amikből esetleg egy bizonytalan jövő képe volt kiolvasható, hanem olyanokkal, melyek szinte itták az igét. Örömteli volt látni, ezeket az Isten után vágyakozó tekinteteket, melyek tisztán és őszintén beszéltek arról a csodálatos szomjúságról, mely az Isten közelsége felé vezeti őket. A zsoltáros szavai jutottak eszembe: *„Ahogyan a szarvas kívánkozik a folyóvízhez, úgy kívánkozik a lelkem hozzád Istenem."* És vádoltak ezek a tekintetek, mert sokszor úgy látom, hogy bennem nincs meg az az eltökélt szándék, az a gyermeki hit, hogy az Istent jobban megismerjem, és nála keressek magnyugvást és békességet. Bár szomjazom, egész mással igyekszem oltani szomjamat, mint ami igazán enyhülést tud adni, és ami fel tud üdíteni. A felnőtt ember eltéved, mert annyi mindent kínál a világ, ami csak fél megoldásokat ad, ugyanakkor nagyon csábító. Hiszem, hogy ezek a gyerekek megtalálják a bűnbánat és az Istenhez vezető utat.

Úgy indultam el Tiszaligetre, hogy a rámbízottakat elmondhassam, segítsem és bátorítsam a tiniket az útkeresésükben. Mégis úgy érzem, hogy nekem sikerült megtanulnom valami nagyon fontosat, ezekből a Krisztusra néző gyermektekintetekből.

(Ir)realitás

■ Dr. Patrick Streiff püspök

A Svájci Műszaki Főiskola (ETH) Zürich-ben egy együttműködési szerződést írt alá a Walt Disney Csoporttal, hogy fejlessze ki a legmodernebb számítógépes programokat rajzfilmekhez – olvasom az újságban. Ezzel a lépéssel első alkalommal sikerült egy nem amerikai főiskolának megjelenni a top-hightech üzletágban. A rajzfilmek is egyre élethűbbek lesznek.

Gyerekként már televízióval a nappaliban nőttem fel, amikor még egyáltalán nem rendelkezett minden háztartás ezzel a villogó eszközzel. Apám sosem szerette volna, hogy krimiket nézzünk, amelyekben lövöldöznek és gyilkolnak, mert már így is éppen elég rossz dolog van a világban. Számomra ez nem okozott problémát, mivel bármely film képes annyira lekötni, hogy csak nehezen lehet nekem elmagyarázni: „Ez mind csak »ketchup«."

„Milyenek is lennének a filmek szex és erőszak nélkül? Az ember mélyén rejtőző hajlamok, ösztönök előkerítése nélkül? A kettő közül valamelyik, vagy mindkettő megléte nélkül halálra unnánk magunkat. Tartalommentes." – mondják. Teszik ezt egy olyan világban, ahol nemcsak a keresztények hirdetik, hogy az erőszak helyett inkább minden emberi élet felé tiszteletet kellene tanusítanunk. Ha ez az élet egyik alappillére, akkor ennek nem kellene vajon befolyásolnia a fogyasztói szokásainkat a filmekkel és az egyre realisztikusabb játékokkal kapcsolatban? Hogyan is szóltak az első metodisták, ha Isten szeretetében szerettek volna maradni? „A rossz, amit kerülnünk kell" és „A jó, amit, tennünk kell" – és ezt meg is élik a mindennapos való világban, eszerint cselekednek, gyakran a tudatos lemondás útján.

(Fordította: Domby Raymund)

Itt történnek a csodák is

Konyhalesen Kismányokon

■ Szuhánszki János

LELKI TÁPLÁLÉK

A hitmélyítő táboroknak mindig mély hangulata van – a második naptól. Az első nap délután mindenki helyezkedik, ideges, senkinek semmi nem jó. Másnap azután teljesen reánk szakad a csend, a béke és a türelem. Körülöttünk a néma falu, azon túl több kilométeres távolságban nincs senki, csak a hegyek, a völgyek és az erdő.

Így van ez ezen a nyáron is. Bár én az egészet békaperspektívából látom, mert tőlem mindenki nagyobb. Még a közvetlen kollegám is – a főszakács. Nagyon tud. Sok Velness József-díjas mesterszakács elbújhat mellette. Ő látja el tüzelőanyaggal ezt a gépezetet. Fizikailag…

Hanem aztán lelkileg – igen nagy fejek vannak: doktorok, meg lelkész, meg csoportvezetők. Hatalmasak az előadások. Én nem tudom, csak hallom a hanglejtésből – a légyzümmögést. Mindenki feszülten figyel. Ismét a kiválasztott nép a téma. Ugyanúgy, mint tavaly: vándorolnak a pusztában – negyven évig. És persze legtöbbször elégedetlenek, aztán meg engedetlenek, mint mi. Visszakívánkoznak a bűnbe, szenvedélybe, „buliba”, pedig szabadító Istenükkel csak itt találkozhatnak. Ha valahol találkozhatnak, hát az itt van a pusztában. Itt történnek a csodák is. Ahol az Úr van, ott csodák történnek.

Ebéd. Nagy az egyetértés. Finom. Bőséges. Az is kétszer szed, aki nem szereti. Mindenki kidől. Hogyan kellene délután 1-2 órára beülni a szívgyógyász előadására? Hátha Isten tud kezdeni a szívünkkel valamit. Előfőzünk, elősütünk, és így nem csúszunk a vacsorával. Pihenés? Majd az előadáson.

Énkép a Bibliában… Akkor egészséges, ha olyannak látom magam, amilyennek Isten lát engem. Ennél nem kellene sem kisebbnek, sem nagyobbnak látni magam – meg mást sem. Jaj, csak nehogy kishitű legyek vagy gőgös! Remélem én nem jutok *identitás-krízisbe.* Nem szeretnék olyan messzire menni. Legjobb lesz, ha lerombolom a mostani énképemet, és egy teljesen újat építek Krisztusban. A sarokkövek: a valahova tartozás (Atya), értékesség (Fiú), alkalmasság (Szent Lélek). A téglák ugyanaz – vagyis én. Az új alap – a megtérés, új terv – Jézus, új kivitelező – Isten, új műszaki leírás – Biblia… A kutyafáját, nem fog sikerülni meghallgatni: Hogyan őrizzük meg megújult énképünket. A társadalom ebben nem segít. Sőt. A mai liberális világ nem közvetít maradandó morális értékeket. Hogy fogom eldönteni, mi a jó? Van feketefehér, vagy sok szürke? Marad a Biblia, a Tízparancsolat.

Sajnos menni kell vacsorát főzni. Talán holnap vagy holnapután megtudhatom, hogy mi a kivitelező Isten velem és az énképemmel. Talán az, hogy bátran legyek isteni tervezésű egyedi egyéniség. Célom az is lehet, hogy a mennyországba kerüljek, és oda minél több embert magammal vigyek. És az is, hogy Isten munkálkodjon bennem, és gyümölcsöt teremjek.

De most a vacsora a legfontosabb. Bocsánat, elnézést, én ezért kerültem ide. Hogy senki ne legyen éhes – esetleg egy jó szóra… Azt is elolvashatja az üzenőfalon a társaslevelében.

Ez év nyarán rendezték meg az Európai Metodista Egyházak 11. laikus szemináriumát. A kétévente megrendezett találkozó témáját egy aktualitás adta: ebben az évben 100 éves a metodista egyház szociális hitvallása. A konferencián egyházunkat a Pásztor házaspár képviselte. A szemináriumról szóló beszámolóját Pásztor Zoltán aktuális kitekintéssel kezdi.

100 ÉVES HITVALLÁS

„Élővé tenni az Igét" – Szociális Alapelvek a mai Európában

■ Pásztor Zoltán, a Magyarországi Metodista Egyház laikus elöljárója

Neves társadalomtudósok szerint a magyar társadalomban a közösségi tudat, a társadalmi szolidaritás a térségben a legalacsonyabb. A késő Kádár-rendszer viszonylagos jómódja, az egyéni anyagi gazdagodás lehetősége a nyolcvanas években, a viszonylag korai lehetőség a nyugati utazásokhoz elkényelmesítette a magyar közép- és felsőosztályt. A rendszerváltás után megjelenő társadalmi feszültségek (a roma kérdés, a mélyszegénység, a munkanélküliség) és az ezt megoldani nem tudó politikai tehetetlenség gyengítette a társadalmi felelősségvállalást, és erősítette az anyagi-materialista individualizmust. Ennek következtében mára a jobb módúak a társadalom gyengéit súlyos koloncnak érzik, akik akadályozzák a fejlődést. Ez a feszültség napjainkban egyre súlyosabb jelenségek formájában ölt alakot – és itt az aktualizálást abba is hagyjuk.

A metodista mozgalmat a korai kezdetek óta erős szociális elkötelezettség jellemzi. Az ipari forradalom társadalmi mozga új szükségleteket, feszültségeket hozott színre, amikre Wesley és tanítványai érzékenyen reagáltak. Ez a szociális érzékenység végigköveti a nemzeti metodista egyházak életét a mai napig. Így nem volt élettől elrugaszkodott az ötlet, hogy az idén nyáron Stuttgartban megrendezett laikus konferencia témája a szociális hitvallás századik évfordulóján az európai egyházak szociális munkája legyen. A konferenciát az Életen át tartó tanulás c. program keretében az európai bizottság is támogatta.

A konferencián 14 európai ország képviseltette magát, közel 30 résztvevővel. A legnagyobb a német és a svájci delegáció volt, de volt olyan ország, ahonnan csak egy küldött érkezett. A részt vevők Európa minden régióját képviselték, a leggazdagabbaktól a legszegényebbekig.

A szeminárium minden napján egy bibliatanulmánnyal kezdődött a munka. A konferencia neves előadói a Hegyi Beszéd egy-egy szakaszát elemezték korunk szociális kihívásainak szemszögéből. Rosemarie Wenner, a német centrálkonferencia püspöke, Patrick Streiff, centrálkonferenciánk püspöke és Marget Kennedy angol lelkész szemléletes módon emelte ki Jézus tanításának máig érvényes és aktuális szociális vonulatát.

A délelőtti két fő előadás egyikét Patrick Streiff püspök tartotta, aki az egyház szociális tevékenységének történetét vázolta fel előttünk. Neil Christie, az Egyesült Metodista Egyház globális vezetőségének munkatársa a Szociális Hitvallás történetét, hagyományát, mai aktualitását világította meg előadásában. Terveink között szerepel, hogy ezeket az előadásokat lefordítjuk, és a Metodista későbbi számaiban közreadjuk.

Feladat: szocális projektek!

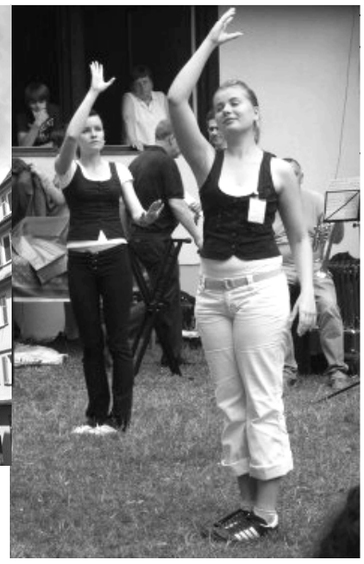

Az esti órákban napról napra négy-négy ország mutatta be a metodisták helyi szociális szolgálatait. Nagyon megrázó volt látni a legnagyobb szükséget szenvedő keleti államokban folyó elkötelezett, áldozatos munkát. Még mi sem tudjuk elképzelni, mit jelent Macedóniában vagy Bulgáriában ebédet osztani, Lettországban anyaotthonokat működtetni. A nyugati, fejlettebb társadalmakban egészen más jellegű a szolgálat: a metodisták inkább különböző környezetvédelmi, emberi jogi mozgalmakban vesznek részt, de az iskolás gyerekekkel való naponkénti foglalkozás sem ritka. (Szintén tervünk, hogy a Metodista későbbi számaiban egyet-egyet bemutatunk e szolgálatok közül.)

A mi bemutatónk néhány statisztikai adat és imatéma felsorolása mellett egy diaporáma volt az öregotthonainkban, a kaposszekcsői gyerektáborban és az alsózsolcai cigánygyülekezetben folyó munkáról. Ez utóbbi témához egy érdekes epizód is kapcsolódik: a nyugat-európai testvérek nem ismerik, és nem is értik, mit jelent térségünkben a cigányság kirekesztettsége. Ezt látva Streiff püspök (aki egész heti jelenlétével adott rangot az eseménynek) szót kért, és néhány helyénvaló mondattal nem csak arról tett bizonyságot, hogy milyen jól ismeri a Dél- és Középeurópai Centrálkonferencia tagországainak társadalmi problémáit, történetesen a cigányság helyzetét, hanem világos gondolatokkal a nyugati résztvevők számára is érthetővé tette azt.

A konferencia zárónapján minden résztvevőnek egy saját, egyéni szociális projekt kidolgozása volt a feladata. Ez lehetett valamilyen konkrét szolgálat, vagy a Szociális Alapelvekhez köthető gyülekezeti tanítás. Nagyon sokféle elhatározás, és az elhatározásokat követően projektterv született. (Az én projektem különböző elemeivel – reményeim szerint – találkozni fognak a kedves olvasók ezeken a hasábokon, az évi konferencián és jövőre a családi táborban is.) Adja az Úr, hogy mindezek megvalósuljanak, és ezáltal is gazdagodjon egyházunk társadalmi szerepvállalása Európa-szerte.

A hivatalos előadásokon és beszélgetéseken túl számos könnyedebb esemény is tarkította a szeminárium programját. A konferencia első napján a helyi gyülekezetek grillpartyn láttak bennünket vendégül, ahol egymást is, vendéglátóinkat is megismerhettük. Itt egy iráni származású, de évek óta Németországban élő családot ismertünk meg, sokat meséltek magukról, az iráni keresztényüldözésekről, a nyugat-európai társadalomba való beilleszkedésről és nagyon impulzív módon beszéltek arról, hogyan várják vissza az Urat.

A hét egyik estéjén a különböző országok klasszikus zenedarabokkal és (főként angol testvéreink) groteszk humoros jelenetekkel szórakoztattak bennünket. A hét közepén egy kirándulást tettünk a közeli Hohenzollern várához és Tübingen városába – ez utóbbi helyen Walter Klaiber, nyugalmazott német püspök volt autentikus idegenvezetőnk. Az utolsó estén a táncos mulatsághoz a zsolcaiak felvétele szolgáltatta a talpalávalót, miközben tokaji és helyi borokat kóstolgattunk.

Nagyon nehéz egy ilyen rövid cikk keretei között megfogalmazni mindazokat az érzéseket, élményeket, megtapasztalásokat, amelyek egy ilyen hét során érik az embert. Ahogy az ismeretlen arcok mögött (számunkra) új világokat látunk meg; ahogy a velünk egy tőről fakadó szerb konferenciához tartozó testvérekkel számolgatjuk a közös ismerősöket, ahogy közös poénok alakulnak ki a svájciakkal vagy az angolokkal, vagy ahogy együtt keressük a lett küldött-lánnyal társát, a talpraesett idős nénit, akit épp „elvesztett”. A közösséget átélni idegen testvérekkel mindig különleges élmény, és számomra azt vetíti előre, milyen lesz az Úrral közösségben az örökkévalóságban.

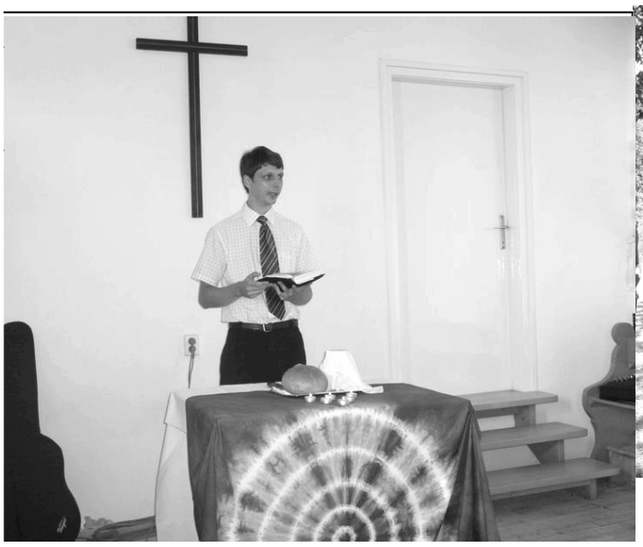

Ismétlődő „örömhír-osztás"

HIDAS NAPLÓ

EGYHÁZUNKBAN (IS) TERJED AZ INTERNETES NAPLÓ ÍRÁSA, A BLOGOZÁS. EZ NAGY ÖRÖM AZOKNAK, AKIK RENDSZERESEN INTERNET KÖZELBEN MOZOGNAK, ÉS SZÍVESEN KÍSÉRIK FIGYELEMMEL EGY-EGY CSOPORT, VAGY SZOLGÁLATI ÁG ÁLLÁSÁT. IDÉN NYÁRON HIDASRÓL KÉTSZERESEN IS MEGÖRVENDEZTETTEK MINKET: EGYRÉSZT NEM MARADT EL AZ OTTANI FALUMISSZIÓ, MÁSRÉSZT AZ OTT FOLYÓ ESEMÉNYEKBE – HÁLA HECKER HÉLÁNAK –, A MÉGIS HIDAS BLOGON KERESZTÜL MI IS BEKAPCSOLÓDHATTUNK! A KÖVETKEZŐKBEN EGY KIS KEDVCSINÁLÓ: RÉSZLETEK A HIDASI NETNAPLÓBÓL! A NAPLÓ CÍME: WWW.MEGISHIDAS.FREEBLOG.HU

Mégis Hidas

■ HECKER HÉLA

„NEM AZÉ, AKI AKARJA, ÉS NEM IS AZÉ, AKI FUT, HANEM A KÖNYÖRÜLŐ ISTENÉ!" (RM 9,16)

Van úgy, hogy azt gondolom, nagyon fontos, amit teszek. Nekifogok, minden erőmet összeszedem, szorítom a fogaim, hogy csoda, ki nem potyognak. Azt gondolom, most jön az, hogy megváltom a világot, és a holnapi híradóban, sőt, talán már a ma estiben én leszek a főcím a szignó után, és Erős Antónia belebúgja a kamerába, hogy eljött az aranykor, méghozzá nekem köszönhetően. Azt hiszem, vannak pontok, amikor mindenki szeretne Teréz anya lenni, valami jót létre hozni - mert titokban hiszszük, hogy csak az a maradandó, ami jó. Nyomokat hagyni, ki ne szeretne? Kacérkodunk a halhatatlansággal… És aztán tessék. Ide eljöttem azért, hogy legalább kicsiben terézanyuskodhassak, már előre fölgyűrtem az ingem ujját is a mázsák emelgetéséhez. Később kiderült, erre semmi szükség. Itt az kap, aki adni szeretne, az gazdagodik, aki azt a nagyon keveset, amije van, szórja…

Két éve nyáron volt egy evangélizációs hét Hidason. Az ottani gyülekezet udvarán sátoroztak a részt vevő fiatalok, és a falu lakosait próbálták megszólítani látogatásokkal, játszóházakkal, esti Istentiszteletekkel. Idén – minden korábbi híresztelés ellenére – megismétlődött a hidasi „örömhír-osztás". Az alábbi részletek a bevetés közben vezetett netnaplóból származnak, ami azért született, hogy aki nem volt ott, az is tudhassa, mi történt és az ottlévőkkel együtt lehessen – legalább virtuálisan…

Megbeszéltük a teendőket. A katonai sátor alatt épp plakát készül, „Itt vagyunk, gyere be!" felirattal. A fiúk kicsit kipofozták a termet, ami így jól néz ki, ha a bejárata felől nézzük. Ha a másik irányból, akkor olyan, mint egy bomba sújtotta terület, a táskáink meg mindem egyebünk finom hátterével. De hát mindig meg kell találni a megfelelő nézőpontot, ugyebár. Zsófi, Bogi bevásárolni mentek, a fiúk most meg, hogy készen vannak a teremmel, utat rendeznek a ház előtt, ásóval, kapával, nagyharanggal és közben ritmusos, buzdító dalokat énekelnek, mint pl.: „Hej-hó, hej-hó, Jézussal élni jó!" csak azért, hogy jobban menjen a munka. Én meg takarítottam, de csakis azért, hogy legyen mit írni a blogba. Meg azért is, mert takarítani jó, talán az egyetlen olyan tevékenység, aminek gyors és kifejezetten látványos eredménye van. Igaz, hogy semeddig sem tart, de állítólag a világot is úgy teremtette Isten, hogy előbb fölszámolta a káoszt, utána jött a többi mütyür.

A délelőttök közös áhitattal, készülődéssel teltek. Ebéd után a betérő gyerekeknek barkácsolásra, közös játékra volt lehetőségük. A csapat másik része pedig meglátogatta a falu-

faluban azokat az embereket, akik vagy kapcsolatban álltak régebben a gyülekezettel, vagy valamelyik gyülekezeti tag közeli ismerősei.

Most látogatni voltam. Megtisztelő az a nyíltság, amivel az emberek beengedtek az életükbe. Leültettek az asztalukhoz, megkínáltak, amivel tudtak, meséltek arról, ami nap mint nap foglalkoztatja őket. A tegnapi délutánról mesélte Zsófi és Kristóf is, hogy mennyire szomorú volt, milyen sok tragédiát hallottak. Ma nem tapasztaltam ezt – csak elvetett mondatokból lehetett arra következtetni, mi van itt az életek mögött. Pl. a néni a második helyen, azt mondta: „Bárcsak minden nap jönnének ezek a fiatalok, bárcsak több gyereket szültem volna!" Azt hiszem, ezek mögött a szavak mögött végtelen lehet a magány... Reggel azt olvastuk, hogy *„Aki innotok ad, akár csak egy pohár vizet is, annak meg lesz a jutalma – azért, mert ti az enyéim vagytok"* Most ezt remélem: ezeket az embereket Isten meg fogja ajándékozni azért, ahogyan fogadtak mindent. Még akkor is, ha nem tudtuk nekik elmagyarázni a káté hangsúlyosabb pontjait, vagy szavakkal bizonyságot tenni. Habár…lehet a jelenlét is bizonyságtétel?

A Hidason töltött idő talán leginkább meghatározó élménye az volt, hogy mennyi mindent kaptunk mi, akik adni mentünk. A finom ebédek, a gyülekezet kedvessége, az az öröm, amivel a falusiak fogadtak. Jó volt elfáradni nap végére. Közben pedig végig azt tapasztaltuk, hogy Isten előttünk jár: elkészítette a találkozásokat, Ő azt is tudta, hogyan fog kinézni a „bátorság-pálya" a délutáni játszóházhoz.

Elképesztő, de egyben végtelenül megnyugtató is azt a gördülékenységet és rendezettséget látni, ami itt van ezekben a napokban. A feladatokat mindig volt, aki észre vegye, minden elkészült akkora, amikorra kellett, voltak mondatok, amiket épp akkor mondtak ki, amikor a következő percekben tovább kellett adni. Persze, kiszolgáltatottság ez, nem tudjuk előre, mi vár ránk. De hát azt most már senki sem tudja elhitetni velem, hogy nem a világ legjobb dolga az Istennek kiszolgáltatva élni, előtte lecsupaszodva, mindenre készen állni. Menni, amerre irányítja a lépteim.

Prédikáció Iványi Istvánné búcsúztatóján

■ Dr. HECKER FRIGYES

2008. AUGUSZTUS 2.

Sok személyes élményem kötődik Cilihez. 20 évesen éri a Krisztushoz hívó szó. És ekkor egész életet meghatározó döntést hoz; ettől kezdve az Úr Jézus szolgálatában áll. Hamarosan egyházi szolgálatba lép: Nyíregyházán ifjúsági, gyülekezeti szolgálatot végez édesapám segítőjeként. Családunk tagjaként él közöttünk, együtt biciklitünk ki a tanyákra, több-kevesebb sikerrel nevelgeti fogadott kisöccseit, a három Hecker fiút. Nagyon szeretett nevetni. Így őrizzük emlékezetünkben, ahogy jószívvel észrevette az élet mulatságos fintorait és vidámságot árasztott maga körül.

1954-ben nevét Iványi Istvánnéra változtatja és Budapestre kerül. Itt még több évig, mint az egyház „utazótitkára" folytatja szolgálatát. A felsőerdősori gyülekezet lesz lelki otthona, nemsokára újra Hecker Ádám prédikációit hallgatja. Pityuval kötött házasságában nem születtek gyermekeik, Cili balesetben meghalt barátnője két gyermekét veszik magukhoz 1976-ban (Ádám 7, Helga 3 éves ekkor) és anyjuk helyett „mami"-juk lesz mindvégig.

1975-ben kerültem újra közelebb Cilihez. Cili és Pityu elmaradhatatlan résztvevői közösségünknek, gyülekezetünknek, bár Cili ebben az időszakban nagy lelki mélységeket jár meg. A Kiscelli utcai gyülekezet megalakulásakor ő is átjelentkezik az újonnan alakuló

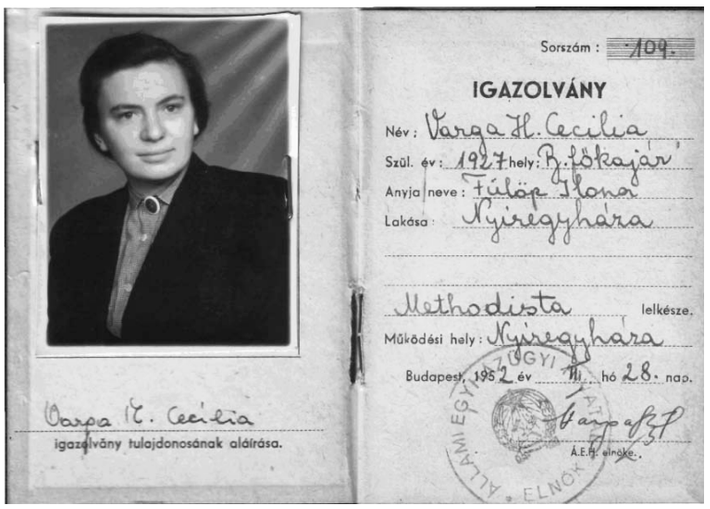

VARGA CECILIA 1952-BEN KIÁLLÍTOTT SZOLGÁLATI IGAZOLVÁNYA

közösségbe, mert „a fiatalok között szükség lesz idősekre, tapasztalataikra”. Itt lesz lelki anyja sokaknak, főleg lányaink járnak hozzá szívesen beszélgetésre, tanácsért, jó szóért, imádságért, és így válnak áldássá a nehéz életszakaszban kimunkálódott gyümölcsök.

Ami Cili testvérünk egész életútján átvilágított: a mindeneket megtartó és éltető kegyelem, - amely ott van velünk, akár fent vagyunk, akár lent. Valami különös isteni viszonyulás ez, amely esendőségünkben sem fordul el tőlünk, hanem felemel, erőtlenségeinkben hordoz, botladozásainkból kiemel – megmagyarázhatatlanul. A megtartó Jézus Krisztus neve az egyetlen magyarázat: „Aki hisz énbennem, ha meghal is él.” Pál apostolnak a fenti igéhez kapcsolódó helyzete jó példa erre: tövist hordoz testében, a sátán angyala gyötri, ami nyilván sokszor kínos, gyötrelmes helyzeteket teremt, akadályozza a szolgálatban. Nem lehetne e nélkül végezni apostoli szolgálatát? Győzelmesen szárnyalni, mint a szabadító Krisztus szolgája?

A válasz: nincs szükség a tökéletes erőnlétre, a töredékesség és az erőtlenség felett szárnyaló életvitelre, még a fizikai szenvedéstől való feloldásra sem. Nem ezeket kitörölve, megszüntetve adatik a kegyelem – hanem ezek között, ezek alatt járva mutatkozik meg igazi ereje, realitása: „az én erőm, erőtlenség által ér célhoz”. Ezt tanulgatjuk, leginkább haldokló testvéreinktől. A nagy útra készülődők mellől lassan minden szétfoszlik. Mi az, ami megmarad? Mi éltet még ebben a helyzetben? Itt már nincs vallásos mellébeszéd, elkopnak a kegyes szólamok, megmutatkozik az, ami a felszín alatt van.

Így emlékszem Cili testvérünkre és földi létének utolsó heteiben közvetített bizonyságtételekre. Hogy örült és köszönte, hogy erőtlenségében ott volt körülötte az egész imádkozó gyülekezet. Egy másik alkalommal elérzékenyülten mondta: „azért sírok, mert olyan hálás vagyok”. És az utolsó napokban, amikor már gondolatait, mintha köd vette volna körül (így jellemezte saját helyzetét), ezt imádkozta: „most látom, hogy mindent, ami életemben jó volt Te végeztél el bennem és általam is”.

Különös dolog, hogy amikor a gondolataink tisztasága is elvétetik tőlünk a kegyelem hordozó valósága világosan ragyog. Ez marad emlékként Cili után mindnyájunkban: a mindenható Isten, a Jézus Krisztus Atyja, a minden kegyelem Istene utolsó pontomig velem lesz, hordozni fog.

Befejezésül még egy mondatot: elköltözése előtt néhány héttel Cili a klinikai halál állapotába került és átélte azt, amiről már sokan beszámoltak hasonló élményeikről. Cili így összegezte tapasztalatait: „Olyan egyszerűvé és könnyűvé vált minden; sajnáltam, hogy vissza kellett jönnöm. Most már nem kellett visszajönnie, hazatérhetett ahhoz, aki egész életében pásztora volt és helyet készített neki az atyai házban.

Emlékképeim Iványi Istvánné, Varga Ciliről

■ DR. HECKER WALTER

1947-ben új fejezet kezdődött családunk életében. Édesapám addig a budapesti német gyülekezet lelkésze volt, a Felsőerdősor 5-ben, a Metodista Egyház által épített házban laktunk, itt éltük át Budapest ostromát és a világháború végét. A német gyüleke-

zet tagjai a visszavonuló német csapatokkal együtt elhagyták az országot. Édesanyámat is rá akarták venni, de ő azt mondta: „itt szültem gyermekeimet, ide várom vissza a hadifogságból férjemet, itt maradok.” Így Budapesten maradtunk. Nyíregyházán nagy metodista gyülekezet volt, tagjai szlovák nemzetiségű, tirpák parasztgazdák voltak. Lelkészük, Márkus József is közülük való volt. Elhitte és a gyülekezet nagy részével el is hitette azt a szlovák propagandát, amely tejjel-mézzel folyó Kánaánt ígért a Felvidékről kitelepített magyarok helyére toborzott szlovák nemzetiségű parasztgazdáknak. Márkus József a gyülekezet nagy részével áttelepült Szlovákiába, Léva környékére.

Nyíregyházán maradt egy elbizonytalanodott, megfélemlített töredék gyülekezet. Hadifogságból hazatért Édesapám ezek pásztora lett. A gyülekezet tagjainak legnagyobb része a Nyíregyházától nyugat felé 20-25 km-re elhúzódó bokortanyákban élt. Innen vasárnaponként lovas fogatokkal, a család létszámától függően kétszemélyes, egy lovas taligával, vagy két lovas szekérrel jöttek be a városba, istentiszteletre. A hétköznapok bibliaórái, ifjúsági órái, a tanyavilágban zajlottak, ide esőben, szélben, hóban, fagyban, kerékpáron érkezett a lelkész és segítője, vitte az Igét, a vígasztalás szavait.

Ebbe a világba csöppent bele Varga Cecília és barátnője, Seszták Mici. A lányok nálunk laktak, és a nyíregyházi Tanítóképző Főiskolára jártak. Cili megtért, és otthagyva a főiskolát, Édesapám mellé beállt a gyülekezeti ifjúsági munkába. Erre a hírre, Cili rendkívül szigorú, balatonfőkajári állomásfőnök édesapja kitagadta lányát a családból.

Cilinek rögtön, hívő élete legelején rendkívűl mélyen ható, fájó döntéssel kellett Krisztus közösségét vállaló elhatározást megerősítenie. Cili teljesen családunk tagjává vált. A későn jött, 1947-ben született Péter öcsémet dajkálta, engem kézen fogva vezetetett új nyíregyházi iskolámba. Egészen fiatal koromtól rendkívül vonzott a női szépség és folyamatosan lelkesedtem, szerelmes voltam az általam gyönyörűnek ítélt lányokba. Cili az érett, idősebb nővér bölcsességével figyelte, terelte gondolataimat, magatartásomat. Nagy része van abban, hogy viszonylag későn, tisztán, ölelhettem magamhoz azt az élettársat, akit nekem szánt az életünk partitúráját megíró Teremtő.

1954-ben egy konferencia volt Nyíregyházán, a konferencia végén a vendégek hazamentek, egyszerre Iványi István az általunk hatalmasnak és csodálatosnak ítélt motorkerékpárján visszatért. „Itt hagytam a fésűmet” – hangzott kérdésünkre a rövid, lakonikus válasz.. Hamarosan kiderült, nem a fésűjét, a szívét hagyta itt, és megkérte Cili kezét. Cili Budapestre kerülve nagy lendülettel, elhivatottsággal vetette be magát az ifjúsági munkába, amelyet a férje családjából ért kemény, törvényeskedő bírálat szakított meg.

Cilinek és Pityunak saját gyermekeik nem születtek. Kivételes ajándékként élte meg, amikor egyik legjobb barátnőjének hirtelen halála után két pici gyermekének nevelését feladatként megkapta. Helga sok örömöt és nevelői adottságainak kamatoztatását is jelentette számára, ugyanakkor az önjáró fiú, aki édesanyja elvesztését már érettebben élte át, a sok öröm mellett rendkívül sok gondot, bánatot is szerzett. Helga első komolynak tűnő kapcsolatát is nagyon sok szenvedéssel kísérte. Viszont Hecker Tamással kötött, boldog és gazdag gyermekáldással megajándékozott házassága felhőtlen boldogságot jelentett. Isten csodálatos megoldásaiban való hit megerősödését hozta számára és annak a személyes élménynek a gazdagságát is, hogy fiává fogadott vejének édesapját is ő dajkálhatta.

Cilit saját, fájdalmakkal, szenvedésekkel teli életútja tette igazán képessé a mások, a szenvedők megértésére, tette őt sokak számára a vigasztalás, a lelki erősítés eszközévé. Személyiségéből sugárzott az együttérzés. Magához vonzotta azokat, akiket gondok terheltek, de felhőtlenül együtt tudott örülni azokkal, akiket öröm ért. Nem szabad elfelejteni azt sem, hogy szenvedéseiben, gyötrődéseiben végig mellette volt, szerényen a háttérbe húzódva, hűséges férje István, mint szikla a hullámverésben.

MME

Búcsú Mamitól

■ HECKERNÉ SVINGOR HELGA

Kedves Rokonok, Barátok és Ismerősök!

Bevallom nekezemre esik ilyen sok ember előtt beszélni, de mindenképpen szerettem volna néhány gondolatot megosztani a jelenlévőkkel. Abból is látható milyen sokan szerették Mamit, hogy most ilyen sokan eljöttek elbúcsúzni. Sokan sokat kaptunk tőle. Néhány számomra az utóbbi időben különösen fontossá vált gondolatot szeretnék kiemelni.

Egyszer valaki úgy fogalmazott: Mindig elfogadva éreztük magunkat nála. Emlékszem gyerekkoromban, ha túl későn érkeztünk haza, már nagyon ideges volt, de először mindig meghallgatta, mi mit mondunk. (Később mesélte is, azt mondta magában: „Csak ne kiabálj, hallgasd meg, mit mond a gyerek!”) Szóval úgy gondolom, Mamitól megtanulhatjuk azt a hozzáállást, hogy mindig megpróbált kívülről tekinteni a saját indulataira, gyengeségeire.

Sokat beszélt a helyes önismeret fontosságáról, hiszen csak így adunk módot Istennek arra, hogy formáljon bennünket. Mami nem csak saját magát ismerte jól, egészen különleges empátiával érzett rá mások lényére is. De nemcsak ráérzett, hanem elfogadta a másikat minden hibájával, gyengeségével együtt. Nem ezekre nézett, hanem a másikban lévő sok jó tulajdonságra. A negatív dolgokra úgy tekintett, mint emberi gyengeségre. Hányszor mondta, hogy nem szabad elítélnünk a másikat és főleg nem szabad megengedni, hogy a keserűség csírája fölnövekedjék a szívünkben. Mami ezt nem csak mondta, teljesen eszerint élt.

Sokan idős korukra megkeserednek, magukba fordulnak, ő egyre elfogadóbbá, bibliai szóval élve, irgalmasabbá vált. A vele együtt töltött idő alatt sokszor úgy éreztem, talán Isten is valahogy így tekint ránk emberekre. Miért mondom most mindezt? Nem Maminak akarok dicsőséget, ezt ő úgysem akarná. Ezenkívül én is tudom, milyen sok mindent Isten végzett el benne. De most ő már nincs közöttünk és számomra az vált fontossá: idáig tartott az idő, amíg tanulhattam tőle, most már az én felelősségem (illetve a mi felelősségünk), hogyan kamatoztatom (kamatoztatjuk) mindezeket. Szeretnék én is így megöregedni. Végezetül pedig egy nagyon nagy köszönetet szeretnék mondani mindazoknak, akik az utóbbi nehéz időben bármilyen módon is segítettek neki.

Emlékét őrizhetjük...

■ ZEMANKOVICS MAGDOLNA

Egy szomorú hír, egy bánatos telefon-üzenet, a Metodista újság gyászhíre: Iványiné Cilike, hosszas betegség után, melyet türelemmel viselt, átadta lelkét Teremtőjének. Boldogok, akik az Úrban halnak meg. A búcsúzás attól, akit szeretünk, nagyon fájó és az emlékezés akaratlanul is felidéz megtörtént és megható eseményeket.

Cilikét öt éve ismertem meg. Emlékszem az első találkozásunkra egy istentiszteletet követő teázás közben. Bemutatkozásunk után nem azt firtatta, hogy mit keresek én a metodistáknál és hogyan kerültem oda, hanem kedves, lágy hangján bemutatkozott és beszélt férjéről, nevelt gyerekeiről. Az egyházi munkája is szóba került, de közben az is érdekelte, hogy engem mi hozott a metodista templomba és hogyan élek.

Sok apró történetből, eseményből rakjuk össze egy ember emlékét. Cilikével kapcsolatban sok ilyen van, de nekem az ő életéből öt év – az utolsó öt év – jutott. Megpróbálom felidézni azokat az eseményeket, amelyek hozzá fűződtek és megérintették a szívemet.

Gábor Ildi keresztelője. Már az önmagában megható, ha felnőtt áll a keresztvíz alá. Cilike volt Ildi keresztanyja és ebben a minőségben adott útravalót. Szavai egyszerűel voltak és mégis fenségesek. Egy neki szóló levélben fejtettem ki elragadtatátosamat. Ildivel együtt sok fiatalnak volt barátja, tanácsadója, istápolója. Cilike szerette őket – ez kölcsönös volt – és érdekelte a sorsuk.

A David Greenawalt által vezetett házicsoport lelkes tagja volt. Emlékezetesek voltak az Iványi házaspár otthonában töltött kellemes esték, Cilike finom pogácsái és teái. Cilike szeretete mások iránt, bölcsessége, mély hite példaadó! Imái ma is csengenek fülemben: „Uram, Te hallod a ki nem mondott imát is, kérlek vedd figyelembe Magdusét!” (Az ilyen fajta figyelmesség nála természetes volt.)

Elolvastam írását a nevelt gyermekeiről: Helgáról és Ádámról. Csodálatos élmény volt! Szeretetről, felelősségről, megfelelni akarásról, türelemről, odaadásról, nevelésről szólt és a két felnőtt gyerek példája igazolta, hogy vérszerinte anya sem csinálhatta volna jobban.

Egy emlékezetes szerda este a Németvölgyi úton Cilikééknél. (2007. május 2.) Csernák István készítette a megbeszélendő kérdéseket. Az egyik így szólt: „Ha – tegyük fel –egy búcsúlevelet írnánk a kiscsoportnak, vagy a gyülekezetnek, milyen hálaadó témáink lennének?” Én ezt választottam és egy képzeletbeli búcsúlevelet írtam a csoportnak és azt olvastam fel. A levélben szó volt a megromlott egészségi állapotomról, elköltözésről valamelyik vidéken élő gyermekemhez, búcsúról, köszönetről, háláról, szeretetről. A levél végén Cilike sírva borult a nyakamba, annyira meghatották a soraim. Álmomban sem gondoltam, hogy írásom ennyire felkavaró lesz! Vigasztalni és győzködni kellett őt, hogy ez csak egy képzeletbeli levél, ami akár valóság is lehetne, de ez még odább van. Azonban a levélben levő köszönet és hála minden sora igaz!

A lakásom egyik szobájában van egy fotel, amiben mindig ő szeretett ülni, ha nálam gyűltünk össze szerdánként. Ahányszor a fotelra nézek, Cilike jut eszembe. Amit kegyelettel őrzök: sajátkezű karácsonyi ajándéka, miniatűr kézimunka és megható levél 2006-ból, valamint 2005-ből a születésnapomra írt sorai. Gárdonyit idéztem a válaszlevelemben: „Az embernek csak az arcát lehet ismerni, de az nem teljesen ő, mert ő az arca mögött van, ami láthatatlan.” Azt hiszem, ezek azok a lelki ajándékokm amit Isten bőven ad gyermekeinek, és ezeket szeretjük az emberekben: segítőkészség, nemesség, szeretet, bölcsesség, jószándék, stb. Meglátásom szerint Cilike ezekkel rendelkezett!

Megható ünnepség volt Cilike és Pityu 50. házassági évfordulója. Helga életrajzi visszaemlékezése vetített képekben és magyarázó szöveggel, a pályatársak köszöntője, a család: gyerekek, unokák részéről gratulációk. Mindez a Kiscelli metodista templomban és utána szeretetvendégség.

A teljesség igénye nélkül, talán ide-oda cikázva próbáltam leírni emlékeimet, amelyek Cilike személyéhez fűződtek. Mindig öröm volt találkozni és beszélgetni vele. Halála nagy veszteség! Akit szerettünk és eltávozott, tudnunk kell elereszteni. Ehhez kell nagy-nagy bölcsesség, letisztultság, hit és megbékélés. (Magam is próbálom, kevés sikerrel.) De ez korántsem azt jelenti, hogy az eleresztéssel elfelejtjük őt. Míg élünk, emlékét őrizhetjük! Cilikém, nyugodj békében!

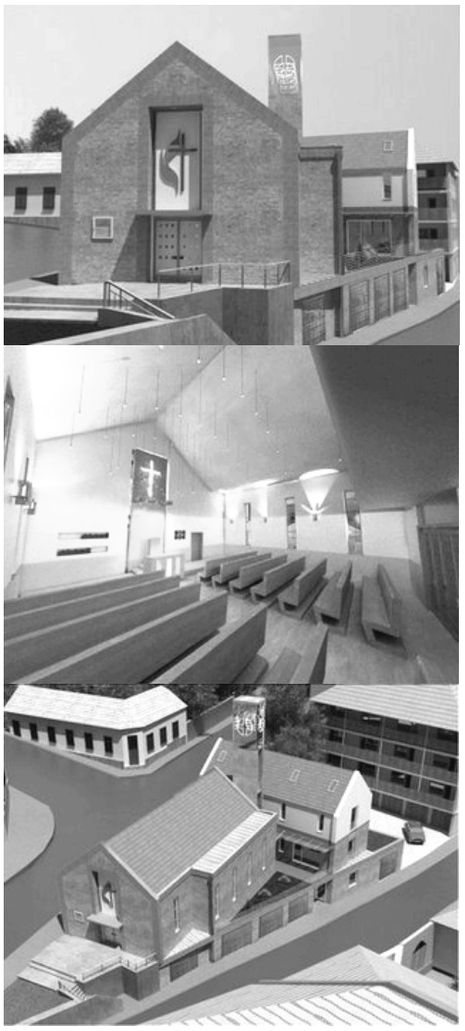

A MISKOLCI TEMPLOM LÁTVÁNYRAJZAI

Hírek

■ WWW.METODISTA.HU

JUBILEUMI TEOLÓGIAI NAP

2008. október 4-én, szombaton a Wesley Egyházi Szövetség jubileumi teológiai napot tart a Magyarországi Metodista Egyház központjában. A teológiai napra szeretettel várjuk a lelkészeket, teológusokat és az érdeklődő gyülekezeti tagokat. A teológiai nap három részből áll:

10.00 – 12.00
Ünnepi istentisztelet, megemlékezés a Wesley Egyházi Szövetség elmúlt 10 évéről, a bírósági elfogadás kihirdetése, a Wesley Szövetség Oktatási Programban végzős diákok oklevelének átadása

13.30 – 15.20
Teológiai program
Gyakorlati megszentelődés a metodista gondolkodásban (Eőadás: Hecker Frigyes)
A gyakorlati megszentelődés református aspektusból (Eőadás: Sz űcs Ferenc)
Fórumbeszélgetés

16.00 – 17.00
MIX zenekar koncertje

GYŐJTÉS A MISKOLCI TEMPLOM JAVÁRA

A 2008 áprilisában ülésező Évi Konferencia azt a határozatot hozta, hogy a következő években egyházunkban kiemelt helyen kezeljük a miskolci építkezés kérdését. Elhatározásunkban püspökünk is bátorított és ma is bátorít bennünket. Ennek összefüggésében azzal a kéréssel fordulok kedves testvéreimhez, hogy ez évi hálaadományaikat, vagy annak egy részét ajánlják fel a miskolci építkezés javára. Az építkezés leendő költségeire természetesen személyes adományokat is elfogadunk. A gyülekezeti és személyes adományokat kérjük, hogy az alábbi bankszámla számra küldjék, s a közleményben jegyezzék fel, hogy „a miskolci építkezésre”: Magyarországi Metodista Egyház / 10918001-00000414-18120012. Felajánlásaikat és áldozatkészségüket előre is köszönjük, a jó kedvvel történő adakozást Istenünk áldása kíséri.

CSERNÁK ISTVÁN szuperintendens

MISSZIÓS KONFERENCIA 2008

Szeptember 26-29. között a Szolnoki Körzet ad otthont az idei Missziós konferenciának. A hétvégi találkozó előadója a németországi Sátormisszió (Zeltmission) vezetője Wilfried Bolay, és a Magyarországi Evangélikus Egyház országos missziói lelkésze Szeverényi János voltak.

ÖNKÉNTESEK WEST-VIRGINIA-BÓL

Szeptember 1-én a Tolna megyei Györkönyben és Dombóváron ismét amerikai önkéntesek kezdtek felújítási munkálatokat. A tavalyi év után az Egyesült Államokbeli West Virginia állam metodista gyülekezeteiből idén újra összeállt két csoport, amely csaknem két héten keresztül szolgál majd egyházunk két körzetében.

GONDVISELŐ URÁHOZ TÉRT HANULA PÁLNÉ

Hosszú gyengélkedés után szeptember elején 97 éves korában elhunyt a Pesti Körzet legidősebb tagja Hanula Pálné. Irénke néni nagy hűséggel látogatta a gyülekezeti testvéreket, akikhez rendszeresen vitte el a kazettára rögzített igehirdetéseket. Ezt a szolgálatot évtizedeken keresztül végezte a vasárnapi istentiszteleteken, de elkötelezett támogatója volt a lepramisszionak is. 2008. szeptember 25-én tartott temetésén Hajduné Csernák Erzsébet és Hecker Frigyes lelkészek búcsúztatták.

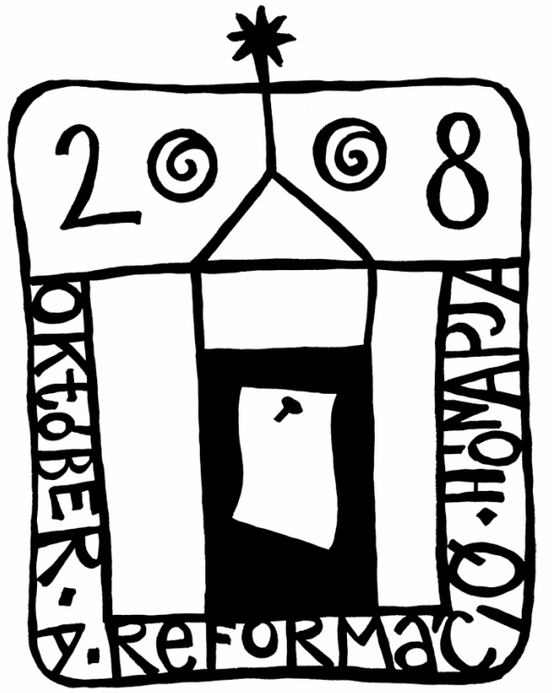

Indul a reformáció hónapja!

■ DR. BÓNA ZOLTÁN, A MAGYARORSZÁGI EGYHÁZAK ÖKUMENIKUS TANÁCSÁNAK FŐTITKÁRA

A magyarországi protestáns egyházak intézményesen vallják, a gyülekezetek és az egész magyar társadalom számára komoly elkötelezettséggel hirdetik és mûvelik, hogy: OKTÓBER A REFORMÁCIÓ HÓNAPJA. Ennek minél aktívabb megélésére meghívást nyernek mindazok, akik a gondviselõ Isten áldásai sorában a protestáns értékekkel és spiritualitással való személyes találkozásra és ennek aktív mûvelésére is vágynak.

Tiszteletteljes szeretettel buzdítom gyülekezeteinket, intézményeinket és szervezeteinket arra, hogy a főtémához kapcsolódva – Bibliával a mindennapokban – a maguk helyi programját megszervezni, s errõl a programfüzetünkben való regisztráció érdekében legkésõbb szeptember 19-ig tájékoztatást küldeni szíveskedjenek: Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa, 1117 Budapest, Magyar tudósok krt. 3.; T: 371-2690; e-mail: oikumene@meot.hu .

A rendezvénysorozat ünnepélyes megnyitójára október 1-én 14 órakor a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának Székházában (1117 Budapest, Magyar tudósok krt. 3.; T: 371-2690) kerül sor. Az ünnepélyes megnyitó egyben a Biblia Éve 2008 kiállításnak is otthont ad, valamint az Ökumenikus Tanács alapításának 65 éves évfordulójáról is megemlékezik. Az alapító atyák tiszteletére és a 65 éves szolgálat hálás elismerésére az épület falán emléktáblát helyezünk el. Minden érdeklődőt szeretettel várunk.

A hónap kiemelkedõ Kulturális Gálájára október 19-én 17 órakor az Uránia Nemzeti Filmszínházban kerül sor. Tekintettel az Uránia Filmszínház befogadóképességére bizalommal kérem, hogy a jegyek rendelését – amelyekhez az elmúlt években bevezetettek szerint 500,- Ft adományt is remélünk – szintén legkésõbb szeptember 19-ig a fenti elérhetõségeken megtenni szíveskedjenek. Az ünnepélyes Gálán az ünnepi beszédet – Közös kincsünk a Biblia – dr. Csermely Péter egyetemi tanár tartja. Az ígéretesen gazdag kulturális műsort pedig a Bolyki Brothers Énekegyüttes és a Baptista Központi Énekkar biztosítja.

Az Országos Reformációi Istentiszteletre október 26-án, 17 órakor a Pécsi Baptista Imaházban kerül sor (Pécs, Bokor u. 52.). Igét hirdet Ittzés János evangélikus püspök, bizonyságot tesz Csernák István metodista szuperintendens. A liturgiában a protestáns egyházak püspökei, vezetõ lelkipásztorai és pécsi lelkipásztorai vesznek részt. Az istentisztelet ünnepélyességéhez a pécsi egyházi énekkarok is hozzájárulnak.

Központi rendezvényként tervezzük még Missziói Napot Ócsán október 5-én, Theologiai Szemle Napot Gyõrben október 9-10-én, Területi Nõi Találkozót Szentesen október 25-én és Reformációi Megemlékezést Budapesten október 31-én. Az Október a Reformáció Hónapja 2008 – Bibliával a mindennapokban című rendezvénysorozat iránt minden érdeklődő imádságos, aktív részvételét, és a határidők szerinti jelentkezéseket és jelzéseket kérjük!

A MAGYARORSZÁGI EGYHÁZAK ÖKUMENIKUS TANÁCSÁNAK HONLAPJA

WWW.OIKUMENE.MEOT.HU

REFORMÁTUSOK LAPJA · Confessio · Békehírnök · Evangélikus Élet · Metodista · ProMix · nka · MAGYAR HÍRLAP
hírTV · Lánchíd Rádió · civil rádió Budapest · Magyar Nemzet · ECHO TV · Gazdasági Rádió FM 105.9 · HetiVválasz